

יקירי,

גדולי ישראל נשאלו לא פעם בדורות עברו את השאלה - מה לדעתם השאור שבעיסת העם היהודי. הם השיבו איש איש לפי השקפתו ונטיית ליבו. אינני יודע אם גם דיוזנוף נשאל בשעתו את השאלה הזו, אבל אני חושב שאני יודע מה הייתה תשובתו. הוא היה אומר - תל־אביב, תל־אביב ואנשיה היא השאור שבעם היהודי.

פירוש הביטוי הזה, "השאור שבעיסה", הוא החלק העיקרי, החלק הפעיל והמניע שבתוך דבר כלשהו. מילולית, השאור הוא חתיכה של בצק חמוץ ששמים בתוך בצק בכדי להתסיס ולהתפיח אותו, כך שבפועל, החריג והשונה, בגלל היותו חריג ושונה, הוא שמצליח לקדם ולהפעיל את המסה הגדולה.

כך בדיוק ראה דיוזנוף את יעודה ההיסטורי של תל־אביב. "עתידה תל־אביב להתפתח ולהתפשט לאורכה ולרוחבה ולמשוך אליה כל כוחות היצירה הכמוסים בתוך עמנו - במדע, באמנות, בכל ענפי הפעולה האנושית ולשמש מרכז לעולם היהודי - מגדל אור ובית היוצר לכל רעיון נעלה".

תל־אביב מילאה את התקווה הזו של דיוזנוף ושימשה כל השנים ובעיניי, היא משמשת גם היום, כשאור שבעיסה בחברה הישראלית. דוגמה ומופת המציבה מודל לחיקוי כעיר פתוחה וחופשית השומרת על ערכיה הדמוקרטיים, כ"עיר לכולם", בה בני כל הלאומים, כל האמונות וכל הנטיות המיניות יכולים לחיות בה כרצונם, כפי שאומרת מגילת העצמאות ללא הבדל דת, גזע ומין.

בעיניי, תל־אביב-יפו היא מה שמדינת ישראל צריכה הייתה להיות. אבל, כמובן, לא העיר היא השאור - אלא אנשיה: הם הקובעים את אופייה וצביונה והם ההופכים אותה למה שהיא.

פעם אחת בשנה, ביום העצמאות, אנו מתכנסים כאן בכדי לומר תודה לעוד קבוצה נבחרת מהאנשים המופלאים האלה - שאנו קוראים להם יקירי העיר.

תרומתם לחברה באה לידי ביטוי לא רק במצוינות שמאפיינת את עשייתם בתחומי פעילותם, אלא גם בכך שבמצוינות זו הם קובעים לנו סטנדרטים חדשים של איכות ובכך מרימים מעלה מעלה, את רף הציפיות והדרישות שלנו מעצמנו.

רשימת יקיריה החדשים של תל־אביב-יפו מציגה, בגיוונה האישי ובקשת תחומי העיסוק של חבריה, את עושרה האנושי של העיר הזאת: נשים וגברים, ממוצא יהודי וערבי, ילידי הארץ וילידי ארצות הגולה, מכל שכבות הציבור, ספרדים ובני אשכנז, מדרומה של העיר ומצפונה, אנשי רוח ואנשי מעשה - מתחומי האמנות, הרפואה, התקשורת, החינוך והעשייה הציבורית.

יקירינו, יקירי העיר החדשים לשנת 2017 - את המעשים שעליהם אתם מקבלים היום את הכבוד הזה לא עשיתם על מנת לקבל פרס. לא לכם נחוץ היה המעמד הזה של היום. הצורך לקיים אותו היה כולו שלנו - כדי שנוכל להביע בפניכם קבל עם ועדה, את הוקרתנו לכם ולדרכים הרבות והשונות שבהן העשרתם, קידמתם וייפיתם את חיינו.

שלכם,

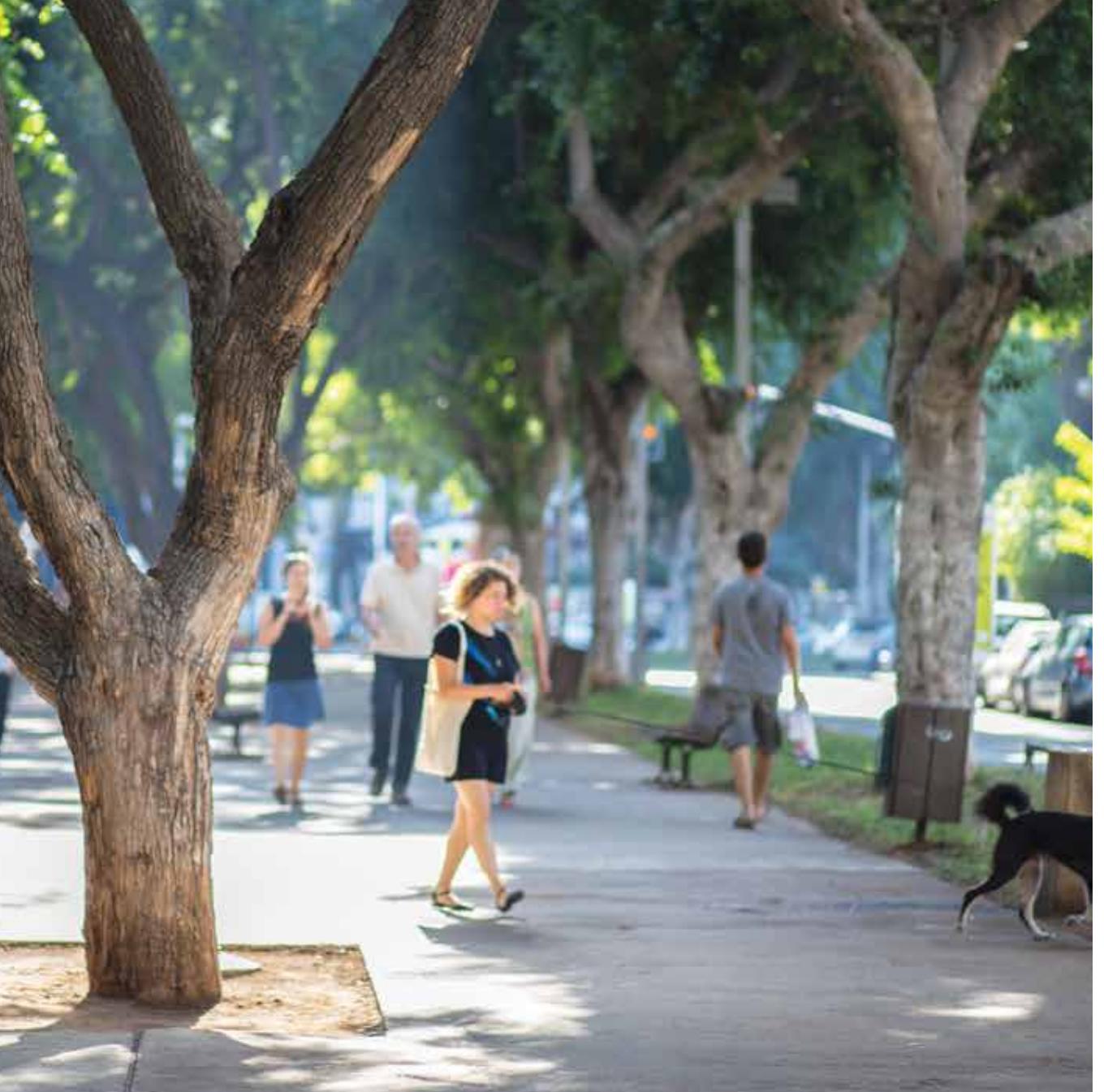
רון חולדאי

ראש עיריית תל־אביב-יפו

ועדת יקירי תל־אביב-יפו

ראש עיריית תל־אביב-יפו	רון חולדאי
יושב-ראש ועדת יקירי תל־אביב-יפו	נתן וולוך
מ"מ ראש העירייה, חבר הוועדה	אסף זמיר
חבר הוועדה	ארנון גלעדי
חבר הוועדה	שמואל גפן
חבר הוועדה	אהרון מדואל
חברת הוועדה	שושנה צור
חבר הוועדה	גל שרעבי
חברת הוועדה	פרופ' רות בן ישראל
חבר הוועדה	יוקי לביא
חבר הוועדה	אורי לוי
חבר הוועדה	אילן שחורי

Linneah Anders

יקירי תל-אביב-יפו | תשע"ז - 2017

אורי עופר

תהילה עופר

פרג' פרי

פרופ' שולמית קרייטלר

מרק רוסנובסקי

חברי המועצה לשעבר

מאיר ברימן

ברוך גולדפינגר

פנחס (פיני) בן שחר

סועאד ג'ובראן

ישראל גוריון

יהודית הירשברג

צביה טוויק ביבי

יוסף לוי (דקלון)

אנט סלין

פנחס בן שחר

- זיהוי בית העלמין הפרוטסטנטי ביפו ומצבות קבריהם של הבריגדיר-גנרל הבריטי, אדוארד תומאס מיציל ושל די"ר תומאס הודג'קין, רופאו וידידו של משה מונטיפיורי
- איתור הסטודיו ומקום מגוריו של הצלם אברהם סוסקין
- חשיפת מצבת קברו של יוסף שלוש, אחי אהרון

פנחס בן שחר הוא מחברם של שני ספרים משמעותיים העוסקים בתל-אביב-יפו

בשנת 1990 הוציא לאור את הספר: "בתי יפו תל-אביב מספרים", אלבום ייחודי מסוגו המפרט בתצלומים צבעוניים ובשחור-לבן, בטקסט ובנתונים את בתיה הראשונים של העיר מול מצבם כיום והאם נהרסו, שוקמו או נותרו על תילן.

ספרו השני, "צפונותיה של העיר העברית הראשונה מארכיונו של חוקר תל-אביב-יפו", ראה אור בשנת 2012 וכלל תצלומים רבים שצילם בפילותיה החבויות של העיר.

במשך השנים חלק פנחס את הידע שצבר במחקריו עם חוקרים והיסטוריונים, הרצה בהתנדבות ב"מוזאון ההיסטורי לתולדות תל-אביב" וב"מכון אבשלום" והציג את אוסף השקופיות העצום שברשותו בפני הציבור הרחב.

סיפור חייו של חוקר תל-אביב-יפו, פנחס בן שחר, שזור בסיפורן של העיר תל-אביב-יפו ושל מדינת ישראל.

פנחס בן שחר נולד בשנת 1925 בפולין, גדל בתל-אביב והתחנך בתיכון הריאלי "מונטיפיורי".

בגיל צעיר הצטרף לארגון "ההגנה", היה חניך בקורס למפקדי כיתות שנערך בחולדה בשנת 1941 ושירת בצבא הבריטי שלחם בחזית המצרית במשך ארבע שנים.

עם שובו ארצה שובץ לפלוגה המיוחדת של החי"ש והשתתף בפעולות מחתרטיות נועזות ברחבי תל-אביב.

במהלך מלחמת העצמאות שירת כמפקד מחלקה בגדוד 42 בחטיבת "קרית". לאחר המלחמה גויס לשב"כ ומילא תפקידים שונים. בהמשך עסק בפרדסנות וביזמות.

לאחר הריסת בניין "גימנסיה הרצליה" בשנת 1958, החל לחקור את פילותיה הגלויות והנסתרות של תל-אביב-יפו, על מנת לחשוף את קורתיה של העיר העברית הראשונה.

יוזמתו המרגשת נשאה פרי ולזכותו נזקפות תגליות היסטוריות חשובות, וביניהן:

- איתור ביתו של הפרדסן היפואי, אנטון איוב, בו התגוררה קבוצת הביוליים הראשונה שהגיעה ארצה

חבר המועצה לשעבר מאיר ברימן

לאורך השנים כיהן בתפקידים ציבוריים רבים ופעל ללא לאות למען תושבי ישראל ותושבי העיר תל-אביב-יפו:

מאיר כיהן כנציג ציבור בבית הדין לעבודה וכיו"ר אגודת האקדמאים למדעי החברה והרוח במחוז תל-אביב והמרכז.

כחבר בית נבחרי ההסתדרות וכחבר מזכירות ההסתדרות במרחב תל-אביב-יפו, סייע לתושבים בעיקר בתחומי החינוך ואיכות הסביבה.

מאיר משמש כחבר הוועד המנהל בפורום להגות ליברלית, חבר הוועד המנהל במכון אבני לאמנות ועיצוב תל-אביב-יפו וחבר בוועדות מקצועיות במכון התקנים הישראלי.

מאיר ברימן פעיל ומתנדב למען הגמלאים במישור העירוני והארצי.

כהוקרה על פעילותו ארוכת השנים, הוענקה לו בשנת 2007 תעודת "יקיר ההסתדרות".

מאיר ברימן, חבר מועצת עיריית תל-אביב-יפו, לשעבר, נולד בשנת 1944 בתל-אביב, בשכונת סומייל. הוריו ז"ל, נחמה ויעקב ברימן, חיו בבית זה כל חייהם.

בשנת 1995 נבחר למועצת העיר תל-אביב-יפו מטעם מפלגת שינוי וכיהן כחבר הנהלת העיר, ראש הרשות לאיכות הסביבה וסגן ראש מנהל החינוך.

כחבר מועצה היה חבר בדירקטוריונים בחברות עירוניות כגון:

מרכז הידידים, איגוד ערים דן לביוז ולאיכות הסביבה, אחוזות חוף, החברה לפיתוח תל-אביב-יפו, היכל הספורט ומרכז הספורט וחברת גני יהושע בה הוא משמש כיועץ עד היום.

סועאד ג'ובראן

סועאד ג'ובראן חברה במקהלת שיראנה - נשים יהודיות וערביות השרות למען שלום ודו קיום ומופיעות בהתנדבות ברחבי הארץ.

כל שבוע היא מבקרת בהתנדבות בבתי קשישים, דרך קבוצת מלאכי מריה של הכנסייה, ופעם בשבוע מתפללת בכנסייה למען כל תושבי העיר - ערבים, יהודים ונוצרים כאחד.

על פעילותה רבת השנים זכתה בפרס עובדת מצטיינת בחברת אתגר ובאות ראש העירייה לשנת תשס"ה.

הפעילה החברתית, סועאד ג'ובראן, נולדה בנצרת בשנת 1945. בגיל שבע עשרה נישאה ועברה ליפו. למדה במכללת בת ים מתמטיקה, עברית ואנגלית והשלימה את תעודת הבגרות שלה.

בצעירותה עבדה ככתבנית בעברית ובאנגלית, בחברה לייבוא מוצרי חשמל.

במשך כשלושים שנים עבדה כאם בית בהוסטל יסמין ועשתה רבות למען נערים ערבים השרויים במצוקה. במסגרת עבודתה הייתה אחראית על בריאות, לבוש וניקיון הנערים ולמעשה שימשה להם כדמות אם. היא ערכה ביקורי בית, ייצגה את הנערים בבית המשפט וטיפלה בהם במסירות, גם במצבים מורכבים וברגעים כואבים.

לאורך שנים ארוכות סייעה למשפחות במצוקה במיצוי זכויותיהן מול הביטוח הלאומי. התנדבה בקו חם לקשיש, בקבוצות פעילים דרך הפרויקט לשיקום שכונות ובקבוצה להעצמת נשים.

חבר המועצה לשעבר ברוך גולדפינגר

ברוך גולדפינגר פעל רבות במישור הציבורי לרווחת תושבי העיר תל-אביב-יפו.

שימש כממלא מקום ראש המועצה הדתית בעיר, יסד וניהל קופת גמ"ח (גמילות חסדים) ציבורית, היה חבר הנהלת סניף המפד"ל בתל-אביב-יפו ופעל לארגון אירועים בעיר מטעם התנועה.

במשך כשלושה עשורים ערך את בטאון רואי החשבון ובמשך יותר מחמישים שנים שימש כגבאי בבית כנסת.

במרוצת השנים היה שותף בהנהגת הקהילה הציונית דתית ועשה רבות למען קירוב לבבות בין כל תושבי העיר.

בשנת 2003 זכה בפרס "תורה ועבודה" מטעם הפועל המזרחי ואות הוקרה על "אהבת התורה ואהבת ישראל" הוענק לו מטעם המועצה הדתית בעיר.

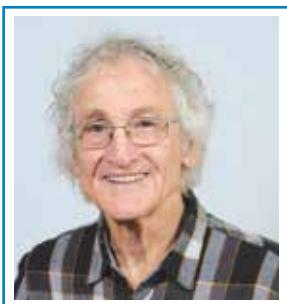
ברוך גולדפינגר נולד בשנת 1923 בפולין. בתחילת מלחמת העולם השנייה נס עם משפחתו מזרחה. בעת בריחת המשפחה, הופצה הרכבת בה נסעו על ידי הגרמנים. ברוך שכל את אחיו האהוב, נתן (נוסעק) ובהמשך גם את אמו, רחל, שנפצעה בהפצצה.

בשנת 1941 עבר עם אביו ועם אחיו הנותרים לאוזבקיסטן ופעל במסגרת המחתרת הציונית.

לאחר המלחמה הגיע למינכן, עמד בראש בני עקיבא בעיר, כיהן כחבר מרכז הפועל המזרחי, ערך את שבועון "הקול היהודי" וארגן פעילויות חינוכיות.

בשנת 1951 עלה לישראל וקבע את מקום מגוריו בתל-אביב-יפו. לפרנסתו עבד במס רכוש, שימש כסגן מפקח ארצי על מס בולים, עבד באגף המכס והשתתף בהקמת מע"מ.

בשנת 1980 החל לכהן כחבר מועצת עיריית תל-אביב-יפו, מטעם הגוש הדתי 'שג"ב'. במסגרת תפקידו היה חבר בוועדות עירוניות שונות כגון ועדת כספים, בניין ערים, פנסיה ופיצויים ועוד.

ישראל גוריון

ישראל השתתף בתכניות טלוויזיה רבות המיועדות לילדים וביניהן: "שלוש ארבע חמש וחצי", "מסיבת גן" ודיבב את דמותו של כרובי בתוכנית רחוב סומסום.

ביים הצגות ילדים ומרבה, גם היום, להעלות מופעי יחיד בהם הוא משלב נגינה, שירה והומור רב.

בשנים האחרונות הוא מופיע עם בנו של בני אמדורסקי, אסף, במופע מרגש הכולל שירים מהרפרטואר של צמד הדודאים.

בחגיגות הזמר העברי בחולון נערך מופע מחווה לרגל 50 שנותיו על הבימה. במופע השתתפו בין השאר "הפרברים" וחנו יובל.

גוריון זכה בפרס הבימה לילדים ולנוער על מפעל חיים ובפרס שחקן השנה על תפקידו בהצגה "ליצן החצר" בתאטרון אורנה פורת.

הצגת הילדים שביים, "הברווזון המכוער", זכתה בחמישה פרסי הבימה לילדים ולנוער מטעם אסיטז' - המרכז הישראלי לתאטרון ילדים.

ישראל גוריון, אחד האמנים הרב גוניים בתולדות המדינה, נולד בירושלים בשנת 1935, למד בבית הספר הטכני של חיל האוויר ושירת כטכנאי בחיל.

לאחר שחרורו עבר לתל-אביב-יפו כדי ללמוד פנטומימה, אצל הפנטומימאי והרקדן גיזקי ארקין ומאז הוא תושב העיר.

בשנת 1957 פגש במהלך מסיבה את בני אמדורסקי, מי שהפך להיות שותפו המיתולוגי לצמד הדודאים. השניים החלו לשיר ולנגן, להנאת משתתפי המסיבה, תוך שהם מפגינים שילוב קולות ייחודי שהפך לסימן ההיכר שלהם.

במשך כ-35 שנים ביצעו השניים אינספור שירים המהווים קלאסיקה ישראלית ובראשם, "ערב של שושנים". במקביל הופיעו ושיתפו פעולה עם אמנים נוספים, דוגמת אריק איינשטיין בשלישיית גשר הירקון וג'וזי כץ בהרכב "הטוב הרע והנערה".

בשנת 1985 חברו הדודאים אל צמד הפרברים והוציאו עמם את האלבום המשותף, "הדודאים והפרברים".

כשחקן הוא כיכב על בימת הקאמרי, בין השאר במחזהו של חנוך לוין, "מלכת האמבטיה" בו שר כמה שירים ובי"פונדק הרוחות" של נתן אלתרמן.

ישראל הופיע בסרטי קולנוע רבים וביניהם: "טעות במספר", לצד זאב רווח, וה"דודה מארגנטינה", לצד יוסף שילוח.

יהודית הירשברג

בשנת 1982 נפל בנה, יצחק, במהלך שירותו הצבאי בלבנון. יהודית הייתה פעילה בקהילת חוג הנוער הדתי - שיבת ציון בתל-אביב-יפו והשקיעה בה את כל מרצה. בתחילה ב"בית צעירות מזרחי" ברחוב דוב הוז ולאחר מכן בבית הכנסת "איחוד שיבת ציון" ברחוב בן יהודה.

בשנת 1975 זכתה בתואר "אם השנה" של עיריית תל-אביב-יפו.

יהודית הירשברג פועלת זה שנים ארוכות בקהילה ועוזרת לכל דורש. כיום היא מתנדבת במסגרת משרד הביטחון, בה משפחות שכולות תומכות במשפחות שכולות. אחת לשבוע היא מבקרת משפחה שכולה ועושה את כל שהיא יכולה כדי להקל על מכאוביה.

יהודית הירשברג, פעילה ציבורית בולטת בקרב הציבור הדתי בתל-אביב-יפו, נולדה בשנת 1937 בגרמניה. בשנת 1939, רגע לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה, הצליחו הוריה להשיג סרטיפיקטים, אשרות עלייה לארץ ישראל. המשפחה עלתה ארצה ומאז ועד היום מתגוררת יהודית בתל-אביב-יפו.

בצעירותה התחנכה בבית הספר העממי שלמה המלך ובתיכון צייטלין.

בשנת 1956 השלימה את לימודי הגננות, מטעם סמינר "יתלפיות" ועבדה חמש שנים כגננת ב"בית עריף".

בשנת 1960 נישאה ליחיאל ויחד עמו הקימה משפחה לתפארת.

צביה טוויק ביבי

צביה הייתה שותפה לפרויקטים רבים בתחום האמנות ואף פתחה את ביתה לסטודנטים ולימדה אותם לדבר ערבית-פלשתינאית.

צביה הפכה לסמל המאבק בתחנה המרכזית החדשה, שנפתחה בשנת 1993 ופגעה באיכות החיים של התושבים. היא לחמה נגד העלייה בהיקף הפשיעה באזור מגוריה ופעלה למען שימור בית הכנסת הממוקם ברחוב צילנוב פינת מטלון.

אחד מסימני ההיכר הבולטים של צביה, הינו יחסה החיובי לתהליכי הפיתוח והעשייה העירונית. יחס חיובי זה הוביל אותה לקחת חלק חשוב ביצירת הדיאלוג בין תושבי השכונה לבין המערכת העירונית.

צביה טוויק ביבי זכתה בשנת 2011 באות הצטיינות מטעם עיריית תל-אביב-יפו בעבור פעילותה ההתנדבותית.

צביה טוויק ביבי הינה משוררת, ציירת ומהדמויות הבולטות במאבק למען תושבי דרום תל-אביב-יפו.

צביה נולדה בשנת 1932 בבגדד שבעירק. בתחילת שנות ה-40 נסעה עם משפחתה לבקר קרובי משפחה בפלסטינה. הביקור התארך ובינתיים, מדינת ישראל הוקמה והמשפחה החליטה להישאר לגור בה.

צביה גדלה ברחוב אגריפס בשכונת נחלאות בירושלים, שכונה ציורית בה התגוררו אנשי רוח ומשוררים רבים. בנעוריה ספגה את ערך הנתינה והעזרה לזולת כאשר בית משפחתה היה פתוח למשפחות עולים שהתיישבו בירושלים. במלחמת השחרור התנדבה ל"משמר העם" וסייעה לטפל בפצועים שנפגעו בהפצצות שנחתו על העיר.

בשנות ה-70 היא נישאה ועברה עם בעלה ועם ילדיה לרחוב צילנוב בשכונת נווה שאנן שבתל-אביב-יפו.

צביה רואה בפעילות התנדבותית שליחות ציבורית מהמעלה הראשונה. היא מתנדבת ופעילה בשכונת מגוריה ופעלה בשלל תחומים כגון איכות הסביבה ופיתוח תשתיות.

יוסף לוי (דקלון)

תחנות הרדיו הממסדיות התעלמו מקיומה אך למרות זאת, עם ישראל התאהב בצלילי הכרם. הלהקה הקליטה שרשרת של אלבומים מצליחים וביניהם: "בזכרי ימים ימימה", "צלילי הכרם", "שושנת תימן" ו"לשיר בקול ערב".

שיריה הגדולים, דוגמת: "גדליה רבע איש", "חנה'לה התבלבלה" ו"איילת חן", נחשבים לאבני יסוד במוזיקה הים תיכונית ומהווים מקור השראה לרבים מהמוזיקאים הגדולים שלנו.

במהלך השנים הקליט יותר משלושים אלבומים ושיתף פעולה עם אמנים שונים, בין השאר ביצע את הדואטים: "כותל המזרח" עם אביבה אבידן, "איילת חן" עם אורנה ומשה דץ, ו"ניצוץ האהבה" עם אהוד בנאי.

בעשור השמיני לחייו זוכה דקלון לפופולריות מחודשת, עוסק בהלחנה ובכתיבת תמלילים, ממשיך להופיע, לשמח ולהעשיר את עולם המוזיקה הישראלית.

יוסף לוי, דקלון, מהאבות המייסדים של המוזיקה הים תיכונית הישראלית, נולד בשנת 1944 בתל-אביב וגדל בשכונת כרם התימנים.

כבר בגיל שש התגלה כישרונו המוזיקלי. סעדיה דמארי, איש קול ישראל ואחיה של שושנה דמארי, חיפש בתלמודי תורה לתימנים כישרונות שירה צעירים. קולו הכובש של דקלון צד את תשומת ליבו והוא הזמין אותו להקליט ולהשתתף בתכנית רדיו בה שר שיר שבת.

כילד פלא הופיע באירועים בבית הספר ובשכונת מגוריו. באותה תקופה זכה לכינוי "דקלון", בשל גזרתו הצנומה והדקיקה.

בזכות קולו החם והכריזמה הבימתית הפך במהרה לזמר פופולרי בחאפלות ובחתונות.

בסוף שנות השישים הקים עם משה בן מוש וחיים משה את להקת צלילי הבוזוקי, שהפכה תוך זמן קצר לצלילי הכרם. סגנונה המוזיקלי הייחודי של הלהקה היה חריג בנוף המוזיקלי הישראלי, שכלל בעיקר להקות צבאיות ולהקות רוק.

אנט סלין

בשנת 1991, לאחר מות אמה הנערצת, נענתה להזמנתו של ראש העיר דאז, שלמה להט, ולקחה חלק בהקמתו מחדש של מרכז המוזיקה ברחוב ביאליק - מרכז למוזיקה וספרייה על שם פליציה בלומנטל.

בשנת 1998 הקימה את עמותת "פליציה בלומנטל למוזיקה" והגשימה חלום ישן: יצירת פסטיבל שנתי למוזיקה קלאסית במוזיאון תל אביב לאמנות.

מתוך הוקרה לתמיכתה וידידותה עם המוזאון, וכהוקרה לתרומתה לתרבות ולאמנות בתל-אביב-יפו, העניק לה חבר הנאמנים של המוזאון תואר "עמית כבוד" לשנת 1996 ובשנת 2010 זיכה אותה בפרס מפעל חיים.

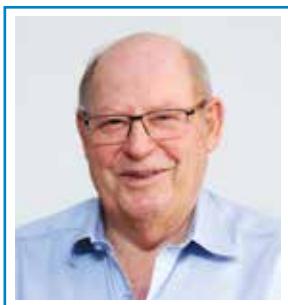
אנט סלין ממשיכה לעודד באופן פעיל אמנים ומוזיקאים צעירים וחולקת עימם את תשוקתה הגדולה למוזיקה.

זמרת הסופרן, האמנית והמנהלת האמנותית אנט סלין, נולדה לפני מלחמת העולם השנייה בלוקסמבורג ועברה לגור עם הוריה בברזיל. את אהבתה לאמנויות ירשה מהוריה המנוחים; פליציה בלומנטל, פסנתרנית מחוננת בעלת שם בין-לאומי ומרקוס מיזנה, צייר, שניחן בעין אסתטית בלתי רגילה.

למדה אמנות גראפית ב"אקדמיה דה לה גרנד שומייר", בפאריס ובבית הספר לאמנויות בגינבה. בשנת 1957 עברה לניו יורק, שם המשיכה בלימודי גרפיקה בבית ספר לגרפיקה "פרסונס", במקביל לסדנת "בהאוס" בתולדות האמנות, רישום, ציור, צילום ופיסול. לאחר מכן הצטרפה ל"ארט סטודנטס ליג" (Art students league) בניו יורק. בעידודו של וולטר לג למדה זמרה במילנו. לאחר נדודים בארצות רבות, עלתה ארצה בשנת 1973 והתיישבה בתל-אביב-יפו. כאן עבדה כזמרת באופרה הישראלית תחת הנהגתה של אדיס דה פיליפ.

כזמרת, הופיעה בפסטיבלי המוזיקה החשובים באירופה ובאמריקה. קולה המרגש ושליטתה בשמונה שפות, הקנו לה מוניטין של אחת הזמרות הייחודיות בעולם.

אנט הקליטה את "לואיזה מילר" מאת ורדי, בחברת התקליטים דקה יחד עם מונסרט קבייה ולוצ'יאנו פאברוטי. יחד עם אימה, הקליטה את כל שירי שופן וכן יצירות של מלחינים פולנים נוספים.

אורי עופר

העבודה הקשה השתלמה - בעשר שנות כהונתו כמנהל האופרה הישראלית וכמנכ"ל המשכן, הפכו השניים למוסדות תרבות תוססים ובעלי שם עולמי.

לאחר שפרש מתפקידו, המשיך לעסוק בנושא הקרוב לליבו, קידום התרבות. כיועץ תאטרון הוא סייע להקמה ולהתחדשות של אולמי התאטרון בבית ציוני אמריקה, בית שמואל בירושלים, והתאטרון הקאמרי החדש, כמו גם של היכלי פיס ותרבות בראשון לציון, אשקלון, יבנה, מעלות, טבריה, באר שבע, הרצליה ובמקומות רבים נוספים.

אורי היה שותף בהפקת מופעי אמנות גדולים כגון "עלובי החיים", "פורגי ובס" ו"נבוקו" וכן בהבאה לארץ של להקת בוריס אייפמן מסנט פטרסבורג, להקת המחול של מרתה גרהם מניו יורק ומחזות זמר דוגמת: "ממה מיה", "סיפור הפרברים", ו-"קורוס ליינ".

בטקס פרסי התאטרון לשנת 2013, זכה בפרס הוקרה מיוחד.

אורי עופר תרם רבות לחיי התרבות של העיר תל-אביב-יפו ושל ישראל כולה.

אורי עופר, יועץ תאטרון, מפיק ומיוזמי הקמת האופרה הישראלית החדשה, נולד בשנת 1937 בירושלים. התחנך בעיר הולדתו, שירת בנח"ל והיה חבר קיבוץ יזרעאל. בשנים 1963-1967 שימש כסגן מנהל מרכז ההסברה במשרד ראש הממשלה.

בשנת 1967, התמנה לתפקיד מנהל אדמיניסטרטיבי של תאטרון הקאמרי ועבר להתגורר בתל-אביב-יפו. בשנת 1986 החל לכהן בתפקיד מנכ"ל התאטרון.

תחת שרביטו הפך הקאמרי לאחד התאטראות האיכותיים בעולם. במסגרת תפקידו היה שותף להפקת כמה ממחזותיו הגדולים של חנוך לוין וביניהם: "מלכת האמבטיה", "סוחר גומי", "יעקובי ולידנטל" ו"הזונה הגדולה מבבל".

בשנת 1986 נענה לפנייתו של ראש העיר דאז, שלמה להט, ששאף להקים אופרה בתל-אביב-יפו. אורי עופר פרש מהתאטרון, הפשיל שרוולים וניגש מייד למלאכה.

במסגרת הפרויקט גייס את הזמרים, המנצחים, הנגנים ואת אנשי הצוות הניהולי והאמנותי ובמקביל, כתב את הפרוגרמה להקמת המבנים וניהל את הקמתם ותפעולם.

תהילה עופר

כעיתונאית סיקרה נושאים רבים, אולם נושא "קידום מעמד האישה" עמד בראש מעייניה. הרבתה לפרסם ראיונות, תחקירים וכתבות שהציגו נשים חזקות שפרצו את תקרת הזכוכית והיו מודל לחיקוי בעבור נשים אחרות. כך לדוגמה, בתקופת חתימת הסכם השלום בין ישראל ומצרים, ראינה את ג'יהאן סאדאת, אשת אנואר סאדאת.

בשנת 1980 התמנתה לחברת מועצת העיתונות ובשנת 1982 ארגנה כנס בין-לאומי של עיתונאיות בעיר. כמו כן, כיהנה כנשיאת ארגון העיתונאיות הבין-לאומי.

לאחר פרישתה לגמלאות, המשיכה בכתיבה ובעריכה עיתונאית. ערכה את הירחון "גימלאון" ואת ביטאון ההגנה, סיקרה בקול ישראל את עולם הגמלאים, כתבה בירחון "דואים עולם".

עסקה רבות בפעילות ציבורית ובין השאר הייתה חברת הנשיאות של ארגון חברי ההגנה, חברת מועצת שירותי בריאות "כללית". כמו כן, היא מרצה לבני נוער, לחיילים ולמורים על מלחמת העצמאות ועל "האישה בפלמ"ח".

תהילה עופר זכתה בפרס יקירת יוצאי רומניה ובפרס "קרן תרבות ע"ש ינקולוביץ" על מפעל חיים.

תהילה עופר - עיתונאית, עורכת, פעילת ציבור וחברת פלמ"ח, נולדה בשנת 1930, בבוקרשט שבברומניה.

בתקופת השואה נלקח אביה לעבודות כפייה ותהילה, שנשאה את הטלאי הצהוב, סבלה מהתנכלויות אנטישמיות.

לאחר המלחמה הצטרפה לתנועת השומר הצעיר, שפעלה במחותרת. בשנת 1946 הפליגה ארצה בספינת המעפילים "כנסת ישראל". הספינה נעצרה בשערי חיפה על ידי הבריטים והמעפילים גורשו למחנה מעצר בקפריסין.

בהמשך הועברה למעצר במחנה המעפילים עתלית ועם שחרורה למדה במסגרת עליית הנוער בקיבוץ מסילות.

במלחמת העצמאות התנדבה לפלמ"ח, שם נחשפה בפעם הראשונה לאי השוויון בין המינים וניסתה להיאבק בו. תהילה שאפה לבצע תפקידים קרביים שהיו שמורים לגברים בלבד, אך למרות האימונים המשותפים לגברים ולנשים, לא נשלחה אל קו החזית. היא אף סיימה בהצלחה את קורס הנהיגה הראשון בצה"ל, אך למרות זאת לא אפשרו לה לנהוג ברכב צבאי.

בתום מלחמת העצמאות השתקעה בכפר סבא ולמדה בסמינר למורים ולמדריכים בירושלים.

בשנת 1961 עברה להתגורר עם בעלה בתל-אביב-יפו.

בשנים 1954-1992 עבדה כעיתונאית וכעורכת בעיתונים "הבוקר", "הארץ" ו"מעריב".

פרג' פרי

לאחר שנת הרצה, פיתח שירות חדש ששבר את כל חוקי המשחק: פיתוח תמונות "מהיום למחר". בתקופה הטרומ דיגיטלית, הוא אפשר ללקוחות למסור סרט צילום בבוקר ולקבל את התמונות אחר הצהריים.

בשנת 1971 רכש את קולנוע "ארמון דוד" בתל-אביב-יפו, ששכן בדיזנגוף פינת ארלוזורוב, שם הקים את אולפני הצילום הגדולים ביותר במזרח התיכון. "פרג' אולפני צילום" כללו מעבדות פיתוח מתקדמות וגלריה לאמנות.

במקביל לעבודתו בסטודיו, טיפח מוניטין של צלם אמן. בזמנים שבהם ישראלים מעטים בלבד נסעו לחו"ל, ערך מסעות צילום למקומות נידחים בכל רחבי העולם. צילומיו המרהיבים הוצגו בתערוכות רבות וביניהן: "לגזינגל באהבה", "שלום לך סיני", "בליבך ירושלים" ו"מסע בחוג הקוטב הצפוני".

כמה מתערוכותיו הוצגו בגבעת הקפיטול בווינגטון והוא התקבל בחום בבית הלבן.

פרג' פרי ממשיך לשמר את הסטודיו שלו כבית חם לאוהבי הצילום. הוא מטפח צלמים מתחילים, מעניק להם טיפים מניסיונו המקצועי העשיר ומאפשר להם להציג את יצירותיהם בתערוכות בסטודיו.

פרג' פרי נולד בעיראק בשנת 1936. לתחום הצילום נחשף לראשונה כילד, כאשר עבד אצל צלם הארמון של מלך עיראק. במסגרת עבודתו למד את אמנות הריטוש וביצע את עבודות הפיתוח במעבדה.

כשהיה נער, פתח את חנות הצילום הראשונה שלו וצילם בה אלפי תמונות פספורט של יהודי בגדאד שהיו בדרכם לישראל.

בשנת 1951 עלה עם משפחתו לישראל. לאחר שחרורו מצה"ל עבד כצלם סטילס בסרט "באין מולדת", הסרט הישראלי הראשון שצולם בצבע.

בשנת 1955 פתח את חנות הצילום הראשונה שלו בפתח תקווה, "פוטו פרג'".

צילומו "כמיהה", המציג דיוקן של ילד מעברה, הוצג בשנת 1958 בתערוכה יוקרתית ב"בית העיתונאים". צילום נוסף של פרג' מתערוכת "בליבך ירושלים" זכה בפרס בתערוכת ה"פוטוקינה" בגרמניה, תערוכת הצילום הבינלאומית הגדולה בעולם.

בעקבות הצלחת הסטודיו, החליט בשנת 1962 להקים סטודיו גדול יותר, ברחוב בן-יהודה בתל-אביב-יפו.

סטודיו "פוטו פרג'" הציב סטנדרטים חדשים בעולם הצילום המקצועי. מעבדה זאת הייתה הראשונה בישראל שפיתחה תמונות צבע וישראלים רבים נהרו אליה מכל רחבי המדינה.

פרופ' שולמית קרייטלר

בעקבות פעילותה החלוצית, נוסדו יחידות פסיכואונקולוגיות נוספות בבתי חולים ברחבי הארץ.

במקביל לניהול היחידה ולחובותיה האקדמיות, הנחתה קבוצות טיפוליות של חולים שונים בתל-אביב-יפו.

פרופ' שולמית קרייטלר לא הסתפקה בטיפול הפסיכולוגי התומך המקובל בעבור חולי הסרטן, אלא פיתחה טיפולים חדשניים שהפכו מודל לחיקוי במחלקות אונקולוגיות ברחבי העולם.

בשנת 2007 פרשה לגמלאות מעבודתה באוניברסיטה, אולם היא ממשיכה ללמד שם עד היום כפרופסור אמריטוס.

פרופ' קרייטלר פרסמה כ-300 מאמרים בכתבי עת מדעיים, יותר מ-100 פרקים לספרי מחקר שונים ו-15 ספרים.

היא עמדה בראשות הוועדה התחומית של מדעי ההתנהגות במל"ג ובראש המחקר בפסיכואונקולוגיה במרכז הרפואי שיבא בתל השומר. חברה בעשרות איגודים מדעיים ומשמשת כיו"ר ועדות השיפוט של הצעות המחקר במשרד המדע הטכנולוגיה והחלל.

פרופ' שולמית קרייטלר מקיימת קשרים ענפים עם חוקרים ועם מדענים בכל רחבי העולם והיא מאדירה את שמה של תל-אביב-יפו כאחד ממרכזי המחקר המתקדמים בעולם.

פרופ' שולמית קרייטלר, מהפסיכולוגים המובילים בעולם בתחום הפסיכואונקולוגיה, נולדה בתל-אביב בשנת 1938.

היא למדה בעירוני א' והיא בוגרת תואר ראשון ושני בפסיכולוגיה מאוניברסיטת בר אילן.

פרופ' שולמית קרייטלר סיימה בהצטיינות יתרה את הדוקטורט בפסיכולוגיה באוניברסיטת ברן ואת הפוסט דוקטורט עשתה באוניברסיטת ייל בארה"ב.

היא עבדה כפסיכולוגית קלינית בבית החולים הממשלתי בבאר יעקב, וכמרצה לפסיכולוגיה באוניברסיטת תל-אביב.

בשנת 1987 הפכה לפרופסור מן המניין ונודעה כמרצה וכחוקרת מהשורה הראשונה.

במקביל, שימשה כמרצה בכירה לפסיכולוגיה באוניברסיטאות פרינסטון, הארוורד וייל בארה"ב ובאוניברסיטת פרויד באוסטריה.

בשנת 1995 יזמה את הקמתה של היחידה לפסיכואונקולוגיה בביה"ח איכילוב ואף גייסה תורמים שמיננו את פעילותה. יחידה זאת היוותה את המקום היחיד בישראל, בו יכלו חולי הסרטן לקבל טיפול פסיכולוגי המתאים למצבם.

עם השנים הרחיבה את פעילות היחידה, שהחלה להעניק סיוע נפשי גם לבני משפחות החולים ולאנשי הצוותים המטפלים.

ד"ר מרק רוסנובסקי

העשורים האחרונים. הוא שווה עם הנבחרת בכל אימוניה, מסעותיה ומשחקה והוא שותף מלא לרגעים ספורטיביים מרגשים שלעולם לא נשכח.

עבודתו עם שחקני הנבחרת נמשכת הרבה מעבר לשעות פעילות הנבחרת וכמעט כל שחקניה זכו לטיפולו המסור.

הקוקטייל הסודי שרקח סייע לאינספור שחקנים לחזור לכושר משחק והפך לחלק מהפולקלור של חובבי הספורט בישראל.

כמומחה לרפואת ספורט טיפל לאורך בשנים בשחקני כל קבוצות הספורט של תל-אביב - הפועל, מכבי, שמשון ועוד.

ד"ר מרק רוסנובסקי אינו מטפל רק בספורטאים אלא גם בשחקני התאטרונות התל-אביבים - הקאמרי, הבימה, בית ליסין וגשר ובנגני התזמורת הפילהרמונית הישראלית. הוא נודע כרופא המתמחה במצבי לחץ, כשהצורך להחזיר את המטופל אל הבימה או המגרש הינו קריטי ודחוף במיוחד.

ד"ר רוסנובסקי משחק ארבע פעמים בשבוע טניס זה יותר מ-35 שנים והוא ממשיך לספק מרפא ומזור לספורטאים ולמטופליו.

ד"ר מרק רוסנובסקי הינו אחת הדמויות המזוהות ביותר עם נבחרת ישראל בכדורגל.

מרק רוסנובסקי נולד בעיר סנט פטרסבורג בברית המועצות. בילדותו ניגן על צ'לו, שיחק טניס שולחן מקצועי והיה לאחד השחקנים המבטיחים בעירו.

בגיל 23 החל לעבוד כרופא בסנטוריום לחולי שחפת בעיר טבר. בגיל 26 עבר למוסקבה, התקבל ללימודים במכון לרפואת ספורט ועבד כמדען שעורך בדיקות לספורטאים.

בגיל 31 קיבל תואר מומחה לרפואת ספורט. נושא עבודת הגמר שלו היה: "פעילות לבבית תוך כדי מאמץ גופני גבוה אצל ספורטאים מנבחרות שונות".

למרות ההצלחה והכבוד המקצועי להם זכה בברית המועצות, חש ד"ר רוסנובסקי שעליו לעלות למדינתו - מדינת היהודים.

בשנת 1974 עלה לישראל, נשלח על ידי הסוכנות לאולפן בבאר שבע ובהמשך הגיע לתל-אביב-יפו.

בשנת 1975 מונה לתפקיד מנהל המכון לרפואת ספורטיבית של ההתאחדות לכדורגל.

ד"ר מרק רוסנובסקי מלווה את נבחרת ישראל בארבעת

תשל"ו-1976

ברוך אגדתי, ברוך בן-יהודה פאולה ברט, נחום גוטמן, יהודית הררי, יעקב וינשל, אברהם זברסקי, בן-ציון חומסקי, מרדכי פנחס חסון, כתריאל פישל טכורש, צבי לבון, שאול לוי, מיכאל לנדאו, מנשה מני, אליעזר פרי, אורי קיסרי, אברהם שמואל רקנטי

תש"ם-1980

אריה אלחנני, יוסף אפרת, יהודה ארליך, חיים בדיחי, אלוף [מיל] מיכאל בן-גל, יצחק רחמים בן-יורם, אהרון בקר, חמדה גלעדי, דב דונר, הלל כהן, פריץ לוינזון, אליעזר מטלון, יוליוס סלפטר, יחיא זכריה עמרני, צבי קלמנטינובסקי, פרופי ארוין רבאו, שושנה רסקין

תשל"ז-1977

משה אונגרפלד, משה ארם, יעקב בן-סירה, יצחק בן-רובי, ברוך גילאון, חיים גלובינסקי, ברוך וינשטיין, יוסף זריצקי, טוב חבשוש, יעקב לסלוי, יוסף מאירפלד, שמואל מירקין, יהודה נדיבי, שמעון סאמט, יהויכין סטוצ'בסקי, מרדכי שלום, יוסף פרידמן, שלמה פרלשטיין, אולה קונצ'י, לוי קיפניס, רפאל קלציקין, חיים רוזלי, ציונה תגר

תשמ"א-1981

ד"ר אפרים אילן, יצחק אפל, אהרון אשמן, שמואל ברקאי, חיים דניאלי, יוסף חלד, גבריאל טלפיר, יוסף יקותיאלי, יהושע לוי, ד"ר אפרים סיני, אנדה עמיר, ד"ר מאיר קהאן, זכריה רצאבי, יחזקאל שטרייכמן, זלמן שחור

תשל"ח-1978

האדמו"ר ממודז'יץ, בנימין אפרתי, אברהם ברוידס, משה גולדשטיין, יוסף וולקר, פנחס טובין, אריה לובין, יהושע מאירי, שרגא נצר, יעקב פבזנר, אירמה פולאק, נפתלי פיינגולד, שלום קדמון, שלמה רביץ, צבי שוחט, זאב שנקר

תשמ"ב-1982

מרים בן-פורת, משה גרשונוביץ מרסל יקו, ישראל כהן, מיכאל נאמן, יצחק פישלר, פרופי ארנסט פרוידנטל, משה ציפר, אהרון רובינשטיין, שמואל רודנסקי, אברהם-חיים שומלה, זאב וי שליצר

תשל"ט-1979

אורי אלפרט, ראובן בן-דוד, מרים ברנשטיין-כהן, אפרים דקל, מאיר הרטמן, מרדכי ויניצקי, מקס זליגמן, נסים כהן, משה לוי נחום, טובה סנהדראי-גולדרייך, ברכה פלאי, מרדכי [מקס] קנת, משה רוזנברג, חיקל רמות

תשמ"ג-1983

בנימין אונגר, מיכאל אסף, יהודה גבאי, יצחק כץ, בתיה לישנסקי, אליעזר סרוקה, גיורג' עזאר, יעקב פרנק, שמשון קפלן, הרב יעקב רוזנטל, ד"ר דוד רוזן-צבי [רוזנצוויג], אנשל רייס, אריה שרון, יוסף רצון שרעבי

תשמ"ד-1984

הרב י.מ. אברמוביץ, השופט יצחק אורן, עו"ד י.א. אלראי, יהודא לייב בייטל, עזריאל ברושי, משה חורגל, חיים ינקלביץ, נחום יעקבי (קולקר), סעדיה כובשי, צבי לוי, פרופ' היינריך מנדלסון, רחל מרכוס-אלתרמן, ירושלים סגל, ד"ר רות רופין-פלד

תשמ"ח-1988

יהודה אונגר, יהודה גוטהלף, יעקב הגלר, דוד טהורי, אלכסנדר יהלומי, בן-ציון כהן, הרב ד"ר שמואל זנוויל כהנא, צבי סגל, אריה סריג, יוסף פפירניקוב, ד"ר יהושע רוטנשטרייך, שרה לוי-תנאי וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ספירו דנקוב, מרים (מריה) טננבאום, מיכאל מיכאלוב

תשמ"ה-1985

מיה ארבטובה, ד"ר אריה ארזי, רבקה אה בורשטיין-ארבר, חיים בר-אבא, אהרון (אהרונצייק) בר-אל, לאה גיחון-מרגלית, ישראל דננברג, פרופ' אריה הראל, יעקב זליבנסקי, אריה פילץ, סעדיה-יפת שרעבי, אריה תורג'מן

תשמ"ט-1989

פרופ' שמואל אביצור, אליהו אברהם אוחנה, פרץ אוניקובסקי, גרדה אוקס, יעקב גולדין, דוד יוטן, יהודה (ז'ק) יעקובי, אידוב כהן, משולם לוינשטיין, לילי מנחם, צילה עמידרור, יוסף עצטה, שרגא קנטור, צבי רנר, פינחס שינמן, שלמה יעקב שלוש, שולמית תילאיוף וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מודסטה ברנר, ורני צבגורמן-מונש, סטפן רציינסקי

תשמ"ו-1986

אליעזר אזולאי, ד"ר יעקב באר, מאיר ברוך, אברהם צבי ברנוביץ, צבי ברנשטיין, זאבי ויינר, משה וילנסקי, אלברט ורסנו, ליפשה זמסון-סגל, נתנאל מטלון, דבורה נצר, יצחק שבטיאל, אברהם שניר, דב שפירא

תש"ן-1990

אלוף (מיל) צבי איילון, יחיאל אליאש, דוד אלמוג, ד"ר ישראל חיים בילצקי, לולה בר-אבנר, גיניה ברגר, שלמה גיטליץ, דוד גלעדי, אהרן חייכמן, דן טנאי, רבקה נתנאל, אינג' דוד שטרן, יוסף דוד שרעבי

תשמ"ז-1987

אלכסנדר (סשה) ארגוב, חיים אשר, שמעון גרידי, ישעיהו (שייקה) דן, חיים חגואל, אורי תפליץ, זלמן ירושלמי, לאה עדיני, שמעון פינס, אברהם פרידמן, יצחק קור, אסתר רוזלר, מרדכי שפייזמן, הדסה שרמן-פריאל וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: רובין דימיטרוב, הלנה כורזים, יוספה לוסביצקי, רות לינדר, מריה רולירד, ידיגיגה שיינבאום

תשנ"א-1991

ידיב אזרחי, צבי אלדובי, ד"ר יקותיאל צבי זהבי, יצחק טרובוביץ, יוסף יודסין, ציטה לינקר, ישראל למדן, רפאל מושיוב, יצחק קדמן, חינה רוזובסקה-קמינר, פרופ' יהודה רצהבי, משה שטיין

תשנ"ב-1992

אהרון אנקורי, אלוף (מיל) אפרים בן-ארצי, משה ברנשטיין, רעיה יגלום, אבות ישורון, יהושע כצמן, ד"ר משה לנדא, יוסף עודד, דוד עזרא, שרה עזרוני, גבריאל צפרוני, ד"ר יעקב אליעזר (אלי) תבין

תשנ"ו-1996

השופט (בדימוס) ד"ר משה בייסקי, אלימ יצחק גרציאני, אסתר הרליץ, עו"ד משה לויט, אליהו ספקטור, תא"ל (מיל) יצחק פונדק, ידידיה פילובסקי, ד"ר מרדכי צ'צ'יק, יחיאל קדישאי, רויח אבשלום רצאבי, שמואל רקנטי, משה שניצר, יוסף תמיד

תשנ"ג-1993

זאב פ. אסטרייכר, בצלאל בליי, ד"ר חיים מנחם בסוק, קריאל גרדוש (דוש), אריה (לוניה) דבורין, שרה דורון, יהודה יהודאי, ד"ר כרמי יוגב, אלוף (מיל) משה כרמל, חנן מאירי, עמנואל עמירן-פוגציב, הדסה קלצ'קין, אסתר רובין, עמיהוד תבור וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: מלדן איבנוב

תשנ"ז-1997

רפאל אלידין, נחום בוכמן, משה (גירי) בית הלוי, שלמה (זיגי) גרוס, שושנה דואר, שמחה בונים זינגר, דוד ירושלמי, ד"ר שלמה לב-עמי, השופט (בדימוס) דב לוי, ישראל ליבאי, קלרה מעיין, אשר רוזנבוים, שלום יפת שרעבי

תשנ"ד-1994

יצחק אפלבוים, ישראל ארליך, ישעיהו (שייקה) ארמוני, יצחק ארצי, משה בן-זאב, יוסף גבעול, שושנה דמארי, ד"ר משה הוך, יעקב ונה, פרופ' בן-ציון ורבין, מנחם ידיד, עו"ד מאיר לם, ישראל סחרוב, שלמה סלע, גאולה רבינוביץ

תשנ"ח-1998

הרב יהודה אנסבכר, צבי ארצי, מישא אשרוב, שמואל בונים, דב בן-מאיר, פרופ' דניאל ברונר, פרופ' הלל ברזל, רצון הלוי, עמנואל הלל, לוקה וקס, חנה זמר, ג'ולי טורנברג, עדה טל, שלמה טנאי, בן-ציון יהודאי, חיים כהן, לולה לוקסמבורג, אייבי נתן, גד סולמי, אוה סורביץ, שמואל (סמו) פדרמן, רבקה רבינוביץ, דוד רימון, ד"ר יוכבד ריעאני

תשנ"ה-1995

יצחק אבינועם (יגנס), אברהם אפל, יהודה אפשטיין, נחמיה ברוש, פרופ' אנדרה דה-פריס, שמשון חלפי, יוסף מ'נס, צבי נתנזון, אברהם סגל, הרב יוסף צובירי, יהושע רוזין, סוניה שץ וחסידים אומות העולם תושבי תל-אביב-יפו: ולדס דרופס

תשנ"ט-1999

תמר אריאל, אשר בן-נתן, ישראל בקר, יגאל גריפל, יוסף דחוח-הלוי, ברוך וינר, ברנרד (דב) חוסט, יפה ידקוני, הרב גבריאל מורגנשטרן, אריה נייברג, שאול סוסליק, אברהם פרסלר, אריה צוקר, אהרון רבינוביץ, פרופ' יעקב רותם

תש"ס-2000

שמעון אביזמר, דבורה אליאב, עמישלוס גילוף, אליעזר ויצמן, פנינה זלצמן, משה זנבר, יעקוב-גזירני חנניה, אלכסנדר מנדל, רמה סמסונוב, נפתלי פדר, יהודה פוקס, פרופי חיים הלל פריד, אליעזר קלונסקי, יצחק קצור, שרה שפירא

תשס"ד-2004

פרופי צבי אבני, יעקב אהרוני, בלה ברעם-לוטן, תהילה גילוף, פרופי ישראל הימן, ד"ר אשר הלפרין, ברוך טרקטין, נחמה ליפשיץ, מיכל מודעי, קלמן מינץ, דוד צבי, שמואל צמח, יצחק שניאור

תשס"א-2001

שלמה אבוטבול, משה אישון, יוסף ברזלי, רות דיין, אברהם דשא (פשנל), פרופי צבי יעבץ, יוסף לוטנברג, אפרים ליפשיץ, עו"ד אהרן מלצר, מרים עקביא, רחל רעני, פרופי מכס שטרייפלר, שרה שטרן, דוד שיף, אידנה דרגיציביץ' חסידת אומות העולם

תשס"ה-2005

ד"ר דב אלדובי, ד"ר הרב יצחק אלפסי, דוד בר-משה, יפה הרצפלד, שבת טבת, רחל טליתמן-סנובסקי, גד יעקבי, ברכה לביא, חיים צ.ליפקין, שולמית לפיד, עמוס מנור, שמואל עצמון-וירצר, שמואל פירסטנברג (פיסקה), גרשון צפור, חסידת אומות העולם תושבת תל-אביב-יפו: זופיה אבני

תשס"ב-2002

מרים (מדי) בן-שם, שלמה בר-שביט, צפורה ברנד, הרב אפרים גוטמן, חיים טסה, אורה טרי, השופט בדימוס בנימין כהן, חנה לאור, אברהם מורחיים, ישראל פז, יצחק פנאי, נעמי שדמי, מיכה שמבן, בני שמר

תשס"ו-2006

פנחס אדלר, שולה ברקן, עמיקם גורביץ', שרגא גפני, שרה (שריקה) הרמליון, מרים זהר גלבלום, ורדה זקהיים, הרב יצחק יעקב טוויל, דב לאוטמן, לוי יצחק הירושלמי, נעמי סגל, מאיר קמחי, שמואל שי, אליהו שפייזר

תשס"ג-2003

יהודה בילו, יצחק בן-בשט, פרופי יחזקאל בראון, הרבנית צפיה גורן, אלוף (מיל') ד"ר מרדכי (מוטי) הוד, חנה (ניוטה) הלפרין, יהודית הנדל, ד"ר אלכסנדר ויסלפיש, ברוך יפת-שרעבי, עבד אלקאדר כבוב, נתן כוגן, ידידה להב, נחמה לויתן, אליעזר צור, פרופי ברכה רמות

תשס"ז-2007

יהודה אפרוני, מרדכי אשד, חנה (גוטמן) בן דוד, יהושע (שייע") גלזר, עוזיאלה (בוכמן) היימן, חיים חפר, הרב יצחק כהן, צביה כהן, שולה ליגום, ברוננו לנדסברג, שלמה מדמון, פרופי אמנון רובינשטיין, נחום רז, ד"ר עדינה תמיר

תשס"ח-2008

ד"ר ורה אדלר-שי, מוריץ (פי-סי) אושרוביץ, צבי אל-פלג, נחמה בר-כוכבא (בריל), דינה ברניקר, יוסף דוריאל, מאיר זהבי, אהובה טלמור, אורי לוי, שלמה נקדימון, יורם קניוק, ישראל שטראוס, אדית תאומים

תשס"ט-2009

נוזהה אבלעפיה, יעקב (יאני) אפשטיין, דליה בדש-שץ, פרופי רות בן-ישראל, פנחס ברויאר, שרית גרינברג, ראובן ויטלה, עויד מרדכי וירשובסקי, חזנה יעקב, זיוה להט, הרב משה מאיר, מרים (מיקי) מזר, עליזה עופר, דבורה קידר (הלטר), אלימלך רם, אברהם (בייגה) שוחט, דב שילנסקי

תש"ע-2010

דוד אדמון, יצחק אלרון, יוסף בר נתן, פרופי נורית גוברין, יוסי גרבר, משה דולגין, לוטפי בוטרוס זריק, שלי חשן, שולמית לסקוב, חנה מלמד, שמואל סמואל, אסתר עילם, דן פתיר, שלמה שבא (שורץ), שלמה שחיבר

תשע"א-2011

תמר אבידר, שאול ביבר, טובה בן-דב, יהודית בנד, אברהם זאב גרינברג, דן דרין, שאול זינר, פרופי אפרים טורגובניק, הרב מרדכי יצהרי, אברהם כספי, דוד מנצור, פרופי שלמה משיח, מרים נוביק בבל, ברוך ניסקה, עויד רות סלפטר

תשע"ב-2012

יעקב אגמון, שלמה אליהו, לילי לאה אלשטיין, חיה יוסף, יוסף יוסף, רנה ירושלמי, מאיר ישראלי, לאה כהן-מוצרי, פרופי ששון סומך, לאה פוליבוי, חיים רפאל, עודד תאומי

תשע"ג-2013

חיים אדלר, פרופי אדרי דן איתן, יעקב (יענקליה) בודו, אהרון בוצר, פרופי רבקה ברקאי גולן, אלי יהב, אהרון מגד, דינה ערקבי, שרה פרנקל, שושנה רון אהרונוב, רפי שאולי, דידי מאיר ששון

תשע"ד-2014

רות אהרון, אדרי סימונה בר שגיא, אורי גוטהלף, מנחם גולן, שמאי גולן, יעל דיין, ישעיהו (שייקה) דרורי, ברוך וילקר, שרה ז"ק, דידי משה טיומקין, יששכר כהן, דידי אריה לבנון, מאיר מוזס, עדי שמעון מזרחי, רבקה מיכאלי, הרב שמעון פרנקל

תשע"ה-2015

עדי חביבה אבי-גיא, גילה אלמגור-אגמון, דליה בארי, חיה בוקר, תרצה בורנשטיין, רחל בלימו, נחמה בסוק, פרופי אביבה דורון, נורית הירש, עדי טליה לבני, רות סירקיס, מדלן סחליה-עזאר, דינה קזדן, פרופי רנה שפירא

תשע"ו-2016

אורי אבנרי, אורי אפק, נגה בכר, השופטת בדימוס הדסה בן עתו, אילנה גור, פרופי יוסף גורני, מאירה דרורי, פרופי מינה וסטמן, חיים טופול, דידי ברוך לוי, חיה שמיר, הרצל שלם, אברהם פורז, יאיר רוטלוי

